

Det kongelige danske geografiske Selskab.

I det første Møde 1914—15 holdt Forfatter Knud Rasmussen Foredrag om »Fire Vintre i arktisk Grønland. Lysbilleder.

I det andet Møde 1914—15 holdt Dr. phil. Arthur Christensen Foredrag om sin »Rejse i Nordpersien 1914«. Lysbilleder.

I det tredje Møde 1914—15 holdt Dr. phil. Gudmund Schütte Foredrag om Emnet: »Hvordan Romerne fandt Danmark« (Studie over det ældste Danmarkskort). Lysbilleder.

Lidt persisk Folkepsykologi.

Af

Dr. phil. Arthur Christensen.

Det er en almindelig Opfattelse, at Perserne er en degenereret Gren af den ariske Race. Det Uvæsen, der i moderne Tider er blevet drevet med Racebegrebet — tildels som Støtte for alskens storpolitiske Aspirationer — har ikke kunnet undgaa at farve den populære Opfattelse af etnologiske Forhold. Hvad Perserne angaar, er de slet ikke nogen Gren af den »ariske Race« — som vistnok forøvrigt aldrig har eksisteret —, men et orientalsk Blandingsfolk med arisk Sprog. En forholdsvis faatallig Skare arisk-talende Erobrere trængte i en fjærn Oldtid ind i Iran, hvor de forefandt en utvivlsomt langt talrigere indfødt Befolkning, hvem de gav deres Sprog. Erobrerne holdt, som en herskende Adelsklasse, Aarhundreder igennem deres Blod rent. En forbigaaende Forstyrrelse bragte Alexander den Stores og hans Efterfølgeres Politik, hvorved den persiske Adel fik en Tilsætning af hellensk-makedonisk Blod. Tiltrods for den Opløsning, der indtraadte paa alle Punkter efter Alexanders Død, da, som det hedder i den persiske Tradition, »der ikke fandtes nogen Herre, ikke nogen Suveræn, ikke

nogen Fører, ikke nogen Dastur, som kendte Religionen«, bevarede dog i forskellige Egne af Iran, navnlig i det egentlige Persien (Persis, Fârs) de gamle Slægttraditioner. De Folkevandringer, der hjemsøgte Østiran i Partherkongernes Tid, berørte kun i ringe Grad de Dele af Iran, der hører til det nuværende Persien, og det samme gjaldt sikkert Haital-Folkets (Hephtaliternes) Indfald paa Sasani-detiden. Under hele denne Periode bevarer de fornemme Slægter deres Blodsrenhed saa godt, som Haremssystemet overhovedet tillader det, og enkelte gammelpersiske Slægter fører endda de gamle Traditioner med nogle Aarhundreder ind i den islamiske Tid. Selv om Blodet er yderligere opspædt med arabisk Blod, er dog Aanden den gamle.

Men i det hele er der ingen Tvivl om, at det, der endnu maatte være bevaret af det arisk-talende Erobrerfolks fysiske og psykiske Ejendommeligheder, er gaaet under i de Omvæltninger, som den arabiske Invasion førte med sig. Ikke blot gennemsyredes Persien af et ikke ubetydeligt arabisk Element, men Islam gjorde Ende paa den gamle